

— Колко си честитъ, за гдѣто ядешъ така сладко! — му каза коткатата. А спишъ ли добрѣ подъ одърътъ?

— Азъ спж сладко, както и ямъ, отговори то.

— А азъ нѣмамъ охота за нищо. Менѣ ми даватъ най хубава храна и не могж да хапнж отъ нея. Азъ имамъ мегко, хубаво легло и пакъ не могж сладко да спж!

— Азъ знамъ отъ какво е това зло, драга ми, другарко, — ти не работишъ нищо. Работи и всичко каквото ядешъ, ще ти бжде сладко!*

Синътъ разбра думитѣ на лѣкаря. Той почна да работи и въ скоро врѣме уздравѣ и станж веселъ и засмѣнъ.

Р ъ к а .

Край селото изъ върбитѣ
Малка рѣка си протича,
Удря шумно канаритѣ
И надолѣ бързо тича.

Подъ селото расклонява
Отъ себе си малки вади
И така тя напоява
Нап'тѣ ниви и ливади.

Колко блага ни дарява
Тази рѣка благодатна,
Колко бѣдни тя спасява,
Кат' имъ дава храна златна!

Г. Милковъ.

